

jenom tak, že by ustanovení posléze zmíněného § 65 lit. c) tr. zák. bylo jenom ustanovením podpůrným. V liteře c) §u 65 tr. zák. zachycuje zákon již v zárodku jednání, která jsou pravidelně základem trestných činů, ohrožujících ve velkém rozsahu veřejný pořádek. Již to, že si několik lidí položilo za účel, veřejný pořádek ve státě ohroziti způsobem v § 65 lit. a), b) vytčeným, jest trestným a to bez ohledu na to, co tyto osoby pak dále podnikly, aby účelu tohoto dosáhly. A právě toto rozlišení jest ve zjištěních rozsudku provedeno. Pokud jde o zastavení práce v elektrárně, zjišťuje totiž rozsudek, že šlo o to obžalovaným, aby správu, pokud se týče dělníky elektrárny svedli k neposlušnosti, pokud se týče k odporu proti nařízením a opatřením úřadů veřejných, zejména politické správě v T. Podobné zjištění činí nalézací soud o vydání »Jiskry« ze dne 11. prosince 1920, které bylo rozneseno po venkově a vylepeno i na rozích. Konečně zjišťuje, že vytištěn byl plakát o stanném právu a že byl odpole dne přístup většímu počtu dělníků, a také zde zjišťuje nalézací soud, že tendence byla proti nařízením a opatřením veřejných úřadů a ke svedení k neposlušnosti jich. Veškerá tato zjištění jdou dále, než by bylo potřebí, jen ke zjištění zločinu § 65 lit. c) tr. zák., a to jak po stránce objektivní, tak i po stránce subjektivní.

Čís. 669.

Tím, že obžalovaný, ač ohlásil opravné prostředky, nastoupil trest, zřekl se opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1921, Kr I 156/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Čes. Budějovicích ze dne 21. prosince 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem nadržování zločincům ukrýváním dle § 214 tr. zák.

D ů v o d y:

Do odsuzující části rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 21. prosince 1920 opověděla obžalovaná svým obhájcem dne 23. prosince 1920 zmateční stížnost a odvolání a provedla dne 17. ledna 1921 zmateční stížnost, vzavši současně zpět odvolání. Obžalovaná však mezi tím dne 12. ledna 1921 trest nastoupila a byla bez ohledu na to, že nejen ona do odsuzující části, nýbrž i státní zástupce podal do osvobozující části rozsudku zmateční stížnost, do trestu převzata a po jeho odpykání dne 23. ledna 1921 na svobodu propuštěna. Byvši dodatečně dne 1. února 1921 vyslechnuta udala, že neběže zpět zmateční stížnost a odvolání, že na nich trvá a trest že nastoupila proto, že je hloupá. Především se podotýká, že ponechává se stranou, že obžalovaná již se zřetelem ku zmateční stížnosti státního zastupitelství do osvobozující části rozsudku neměla býti, i když se sama přihlásila, do trestu vzata, a že jejím přijetím byl porušen zákon v ustanovení § 397 tr. ř. Též se nerozebírá okolnost, že obžalovaná vzhledem k tomu, že v čas jejího přihlášení se ku nastoupení trestu byly jejím obhájcem opravné prostředky již opovězeny, měla býti ihned sly-

šena o tom, zda se svých opravných prostředků vzdává a proto trest nastoupiti chce. Konečně nezkoumá se ani okolnost, proč i v době po podání provedení zmateční stížnosti obžalované až do jejího odbytí trestu soudem žádné opatření učiněno nebylo, a předmětem dnešního rozhodnutí zůstává pouze otázka, zda za vylíčených okolností vzdala se obžalovaná právoplatně opravných prostředků, či má-li se vejíti v jejich věcné posouzení. Nejprve sluší na to poukázati, že obžalovaná při provedení zmateční stížnosti ohlášené odvolání výslovně zpět vzala, a že následkem toho nemůže toto vzdání se odvolati. Zůstává tudíž jen řešiti otázku, zda obžalovaná za daného stavu věci může s právním účinkem trvati na své zmateční stížnosti. Zajisté jest nesporno, že, byť i vzdání se opravného prostředku pravidlem se dělo výslovným prohlášením, účinně může býti nahrazeno i způsobem jiným. V té příčině pak stačí, stalo-li se takovým projevem vůle nebo takovým činem konkludentním, kterěz žádné pochybnosti o vůli, opravného prostředku zmateční stížnosti se vzdáti, nepřipouštějí, takže v nich vzdání se zároveň obsaženo jest. Uváží-li se, že obžalovaná, i když dříve svého obhájce zmocnila k podání opravného prostředku, vždy na vůli má, tohoto v každém období se vzdáti, dále že obhájce proti její vůli zmateční stížnost podati oprávněn není, ježto konečně jen ona sama o podání zmateční stížnosti a o setrvání na ní, pokud se týče o vzdání se jejím rozhoduje, dále že odpykání trestu na svobodě, o kterýž trest zde šlo, odňalo hlavní význam zmateční stížnosti, takže tato, any ostatní výroky by jen odvoláním v odpor brány býti mohly, pouze pro právní následky s odsouzením spojené ve skutečnosti by v úvahu ještě přijíti mohla, a že konečně každému přičetnému obžalovanému, třeba i obmezeným byl, tolik soudnosti přičítati se musí, aby dosah a význam odbytí si trestu posouditi dovedl, nutno za to míti, že obžalovaná odpykáním si trestu projevila svou nepochybnou a určitou vůli, vzdáti se podané zmateční stížnosti, následkem čehož stala se tato bezúčinnou a sluší ji pokládati za zpět vzatou konkludentním jednáním. Na tom ničeho nemění ani dodatečné vyjádření se obžalované, že na zmateční stížnosti trvá, poněvadž projevované vzdání se opravného prostředku, jak již výše podotčeno bylo, více odvolati nelze, a obžalovaná jím bezvýjimečně vázána jest.

Čís. 670.

Zločin rušení veřejného pokoje dle § 65 písm. a) tr. zák. Pojem »státní správy«, poměr k přečinu dle § 300 tr. zák., pokus tohoto zločinu.

Zločin dle § 222 tr. zák. Není třeba, by sváděno bylo k určitému vojenskému zločinu. Stačí, bylo-li sváděno k takovému porušení přísežní povinnosti služby vojenské dle § 142 voj. tr. zák., jež tímto zákonem prohlášeno je za vojenský zločin.

Pořadatelem veřejného shromáždění je i ten, kdo ve spontánně vzniknuvším shromáždění ujme se role řečníka.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1921, Kr I 502/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zavrhl zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze